

KOSÍŘSKÉ ZÁPISKY

31.12. v poslední den roku 2015 jsem svým otcem a jeho psem Gorem šel na procházku po Kosíři. Tato událost se později ukázala jako zlomová.

Na Kosíř jsem chodil od malička, avšak od té doby, co prošel revitalizací a připojil se tak na list zkulturněných přírodních oblastí, jsem k tomuto Hanáckému kopci ztratil můj dřívější vztah. Jako dítě jsem se na Kosíři účastnil řady pochodů a turistických výletů s tím, že na vrcholku byla jedna malá bouda v ní vrcholový deník. Vedle boudy, pak obyčejné ohniště a kámen označující vrcholek, který se nacházel na malé mýtině uprostřed vysokých stromů. Dnes na Kosíř vede dokonalá asfaltka a na vrcholku se tyčí rozhledna s bufetem a velkou boudou s užitečným grilem. Samozřejmě pár desítek stromů muselo padnout za obětí této pop kultuře. Jistým skupinám společnosti se tato situace určitě vyplatí a zalíbí, mně ne.

V poslední Prosincový den jsme šli tedy na vycházku, Kosíř byl blízko, proč ne. U jeho paty jsme zaparkovali auto, stejně tak několik desítek lidí, neboť cesta i nové parkoviště byly auty obsypány. Jak jsme stoupali po asfaltce, míjeli jsme početné skupinky především rodin s dětmi. K mému milému překvapení jsme po pár desítkách asfaltových metrů zahruli na obyčejnou polňačku. Po té jsem ještě nešel. Ale byl jsem rád. Nikdo jiný tu nebyl, jen občas nějaký pejskař s pejskem. Nejprve jsme procházeli skrz krajinu náletových dřevin. Otcí se to nelíbilo, ale mě vcelku ano. Přišlo mi to kouzelně groteskní, jako kresby vytržené z temných kreseb. Jak jsme však začali stoupat výše, listnaté stromy vystřídaly ty jehličnaté. Především vysoké smrky, kteří se tyčily z lesní trávy. Respektive, já tomuto žlutavému, někdy až přes jeden či dva metry vysokému porostu říkám lesní tráva nebo obilí. Bylo to fajn. Žluto dole, uprostřed zeleň jehličí a nahoře modř oblohy. Na vrchol jsme až nedošli, náš nejvyšší výškový bod byl pár metrů nad rozcestníkem směrem ke Slatinicím. Zpět jsme již šli po asfaltce. Smrákalo se, v autě jsme si dali teplý čaj.

Po třetí v roce 2016 jsem na Kosíř vyrazil 2.4. Počátečním i koncovým bodem se stali Stařechovice. Zaparkoval jsem auto u místního hostince, evidentně zavřeného a vyrazil jsem po paměti ke Kosíři. Byla sobota, krásné počasí, jen možná trochu více pofukoval studený vítr, ale příchod jara byl tu, to beze sporu. Jakmile jsem opustil vesnici, hned se mi naskytl pohled na obloukovitý masiv, který se táhl od východu k západu, či taky možná naopak. Cesta začínala a vedla nejprve mezi poli. Na jejím počátku mě přivítaly dva stromy, zasazené každý po jedné straně nejspíš před pár lety. Nepamatoval jsem si je. Také tu přibyla lavička se stolkem. Usadil jsem se na ni a skicoval si panorama. Byla tam ještě značka zákaz vjezdu, uprostřed červeného kruhu, bylo nasprejované růžové srdce. Někdo má Kosíř rád. Mezi tím, co jsem kreslil, prošli kolem mě dvě skupinky lidí po dvou. Asi po půl hodině jsem vyrazil ke kopci.

Před vstupem do lesa kopce jsem prošel nově vysázenou alejí drobných stromků. Říkal jsem si, jak asi budou tyto stromy vypadat, až budu starý. Vstoupil jsem do lesa asi ve třetině délky kopce. Nejprve mě přivítalo bílé kvítí a silné listnaté stromy. Překročil jsem Hraběnku, cestu, která se tu táhla už několik století a kdysi po ní chodil lidé z rodu Taroque, dnes je cesta opravená a frčí si to tam jeden cyklista za druhým, když je pěkně, což tehdy bylo. Šel jsem rovnou za nosem do kopce, vstříc malému potůčku, který se nakonec rozléval v poměrně velké rokli, jež se táhla směrem k vrcholu. I když jsem si to místo nevybavoval, chtěl jsem jít něčím ještě více neznámým, a tak jsem zahrnul při první příležitosti doleva, do stráně kopce. Svahy ještě pokrývalo suché listí z nedávného podzimu. Avšak na mnoha místech se už vyhříval krásně zelený mech. Stoupal jsem výše a výše a byl jsem více a více udivený krásou a podivností okolního lesa. Působil tak kouzelně a opuštěně a tak nějak divotvorně. Kráčel jsem po úbočí, po pravé straně se zvedal zalesněný svah kopce a po levé straně se kaskádovitě svažovala rokli. Někde tam dole byla cesta a potůček. Na každém patru kaskády byla skalka a na té poslední nejvyšší i borovice. Slunce ozařovalo tuto scénérii. Sedl jsem si na chvíli do mechu a sledoval okolí. Přes koruny stromů, které jako by byly ostříhané milovými nůžkami tak v 7-8 metrech, jsem se zadíval do vzdálené krajiny. Viděl jsem větrnou elektrárnu u Drahan i rádiový vysílač u Výšovic. Po chvíli jsem zase pokračoval dále. Mechu ubylo a přibývalo suchého listí. Dorazil jsem do mezípatra kopce. Nejprve jsem našel opuštěnou lesní cestu, a poté i tu používanou. Neznal jsem ji, byla tam plastová láhev, pohozená v trávě, vzal jsem ji s sebou. Po pár minutách na cestě jsem poznal, že se vracím k původní cestě, která vedla rokli, začal jsem potkávat lidi, jak pěšky taky i na kole. Nakonec jsem se vydal dále vzhůru, až jsem doputoval k asfaltce. Tam bylo lidu, co padesát metrů, to nějaká skupinka. Nechtěl jsem jít na vrchol k rozhledně, a tak jsem překročil asfaltku a šel jsem dál rovně. Doputoval jsem po pár metrech na vysekanou mýtinu. Vedle ní se tyčilo několik vysokých borovic, tvořily ostrůvek, který mi připomněl Athénský Pantheon. Sedl jsem si na pařez, napil jsem se a dal jsem si tyčinky. Natočil jsem se na Slunce a vyhříval se, tak jak to dělají hadi. Rozumím jim, je to příjemné. Jakmile jsem uznal, že nastal čas, vyrazil jsem dolů. V podstatě jsem šel stejnou trasu, avšak držel jsem se stále cesty v rokli. Už jsem skoro nikoho nepotkal.

5.5. na kole jsem vyrazil ze Slatinic. Dlouho jsem tu nebyl, aspoň rok a půl. Vesnice se moc nezměnila, již nějaký čas se jedná o klidnou poměrně udržovanou lázeňskou lokalitu s novými budovami. Na hlavní ulici se dělal nový chodník. Vyrazil jsem trochu naslepo, jelikož jsem ještě ze Slatinic nikdy na Kosíř nevyrazil. Cestu jsem ale našel, překvapovala mě už od začátku. Jednalo se o poměrně úzkou pěšinu, která mírně stoupala vzhůru kolem potůčku. Bylo to vlastně moc pěkné místo a údolí. Sem tam jsem viděl mezi stromy postavenou mohylu či lavičku. Nejspíš to tam slouží především pro lázeňské hosty a jejich procházky. Nevěděl jsem přesně, kam až dojdu, říkal jsem si ideálně na vrchol, ale uvidíme, jak se mi bude chtít.

Po cestě byly občas tabule naučné turistické stezky, někdy jsem se zastavil, abych zjistil na malé mapce, ke zhruba jsem. Když jsem vyjel z malého údolíčka, krajina se stala strmější a šlapání náročnější. Dal jsem si pauzu, když jsem vyjel na rozhraní dalšího lesa a louky, či spíše pole. Uprostřed něj jsem viděl pěkný remízek, jel jsem se tam podívat. Slezl jsem z kola a procházel se mezi stromky, pěkné a tajemné to tam bylo. Pak jsem se vrátil ke kolu a pro jistotu jsem se podíval na nohavice. Osm klíšat po nich lezlo. Všechny jsme je odpinkal a poté jsem pln obav a nejistoty nasedl na kolo a šlapal pryč, dál do kopce. Párkrát jsem se ještě zastavil, abych se ujistil, že žádný nerudný hmyz po mě neleze. Jednou jsem slezl z kola, jelikož byl kopec moc prudký.

Stále jsem se přesvědčoval, že vrcholu dosáhnu. Když jsem vyjel z další vrstvy lesa octil jsem se na asfaltce, která evidentně vedla z vrcholu. Na blízkém ukazateli stálo ještě půl kilometru k cíli. Šlápl jsem do toho. Do protivky mi jel cyklista důchodce, stylově oblečen a ještě šlapal z kopce, blázen sklízel můj obdiv. Mávli jsme ležérně na sebe. Když jsem došlapal poslední metry, viděl jsem vrchol ještě asi 100 m před sebou. Nejel jsem tam, nechtělo se mi. Viděl jsem to veřejné místo, rozhlednu a mýtinu a přešla mě touha tam jet. Sedl jsem si na klády, dal si tatrunku a jel jsem zpět dolů.

Ve Slatinicích jsem byl asi za 15 až 20 minut, solidně jsem svištěl dolů. Pak jsem ještě popojel se podívat do lomu, kde plánuji happening. Pěkné. A Pak jsem jel na oběd domů.

27.5. na kole jsem vyrazil z Prostějova a svižnou jízdou jsem byl za 20 minut u paty Kosíře. Chtěl jsem obhlédnout situaci a zjistit, jestli je cesta pro zítřejší happening připravena. Bylo vcelku horko, ale to mi nevadilo. Poslouchal jsem hudbu ve sluchátkách. Normálně to nedělám, ale chtěl jsem si to zkusit. Jakmile jsem však vjel na kopec, sluchátka jsem si sundal a poslouchal zvuky okolí. V lomu nikdo nebyl, ani mohyl, co jsem tu posledně viděl, někdo nebo něco je rozebralo. Zanechal jsem zde blatník, jelikož mi upadl a nechtělo se mi s ním tahat. Z lomu jsem již vyrazil na vrchol, jel jsem vcelku pěkné tempo. Nikoho jsem nepotkal. Až na vršku byla kupa lidí, minimálně 4 desítky. Slyšel jsem je ještě dříve, než jsem spatřil rozhlednu. Přemýšlel jsem, jestli se před vrcholem neotočím, jako posledně, ale raději jsem chtěl mít zkontrolovanou celou trasu. Po pár vteřinách na nejvyšším bodě Kosíře jsem kolo otočil a sjížděl plánovanou trasou dolů. Překvapila mě její prudkost. Když jsem byl téměř dole, napojil jsem se na cestu jménem Hraběnka. Předjel jsem cyklistu a za chvíli jsem již vyjížděl zpod stínu lesa do rozhricovaného hanáckého svahu. Předjel jsem skupinku asi 10 cyklistů, kteří čekali nejspíše na toho, kterého jsem už minul. Ahoj čau, čau. Pozdravili jsme se a já cítil jejich hladové pohledy na zátylku. Moje předtucha se potvrdila. Pár borců se asi trhlo a vcelku rychlým tempem mě sjeli a předjeli. Zahákl jsem se tedy za ně a až k asfaltce jsem využíval výhod pelotonu. Pak jsem už zase sám svištěl do Prostějova. Cesta byla krásná a připravena.

28.5. nadešel den našeho happeningu. Většina z nás jsme se potkali na vlakovém nádraží v Prostějově. Jelo nás 10 motorovým vláčkem o jednom vagónu do Čelechovic na Hané. Tu jsme vysedli a zamířili směrem ke Kosíři. Nálada byla dobrá a počasí také. Podle plánu jsme dorazili do lomu. Všem se Kosíř začínal líbit. V lomu jsme si nandali kamení do batohů, a jelikož nám chyběl ještě jeden člen výletníků, vyčkávali jsme. Během onoho čekání jsem všechny zúčastněné seznámil s tématem happeningu a jeho obsahem, dále s Kosířem samotným, jak po turistické a soc. – ekonomické stránce, tak i po té biologické (geologie, fauna a flóra kopce). Po několika minutách jsme vyrazili, Bára nás chytne někde v kopci. V lese nikdo nebyl, ani na naši cestě. Bylo pěkně. Lidé vytvořili skupinky, které se různě měnily a prolínaly. Povíдали si a s přibývajícím kilometry se dělili o své dojmy z těžkých batohů. Bára nás chytla v momentě, kdy jsme u vrcholku přicházeli na asfaltku. Krásně to vyšlo. Na vršku jsme v rámci happeningu šli až na rozhlednu, někteří ani neplatili. Tam jsme se vyfotili a šli zase dolů. V údolíčku před Hraběnkou nás pokousali komáři. A když jsme vylezli z lesa, Slunce do nás pražilo, batohy se pronášely, poslední kilometry byly pro mnohé náročné. U lomu nás už čekal Mara. Dovezl špekáčky, piva a další tekutiny. Následující dvě hodiny jsme strávili v lomu opékáním, vážením kamenů a povídáním. Výlet byl pěkný a pomalu se chýlil ke konci. Ten nastal v Prostějově, když jsme v 16 hod vystoupili z motoráčku. Výletu se zúčastnili: Honza, Anička, Naďa, Bára, Alča, Domča, Maslo, Annie, Vladimír, Ondra, Mara, Peťa a já.

KOSÍŘSKÝ HAPPENING

TRASA: LOM ČELECHOVICE N. HANÉ - VRCHOL V. KOSÍŘE - LOM ČELECHOVICE N. HANÉ

- asfaltová silnice
- cesta Hraběnka vysypaná šterkem
- pěší trasa happeningu

ÚČASTNÍKŮ: 11

HMOTNOST KAMENÍ: 78,5 kg

DÉLKA PĚŠÍ TRASY S KAMENÍM: 8 860 m

DÉLKA PĚŠÍ TRASY CELKOVĚ: 12 380 m

TRVÁNÍ: 8:00 - 15:30, tj. 7,5 hod.

PŘEVÝŠENÍ: 537 m

NEJVYŠŠÍ BOD: 442 m. n. m. - V. Kosíř

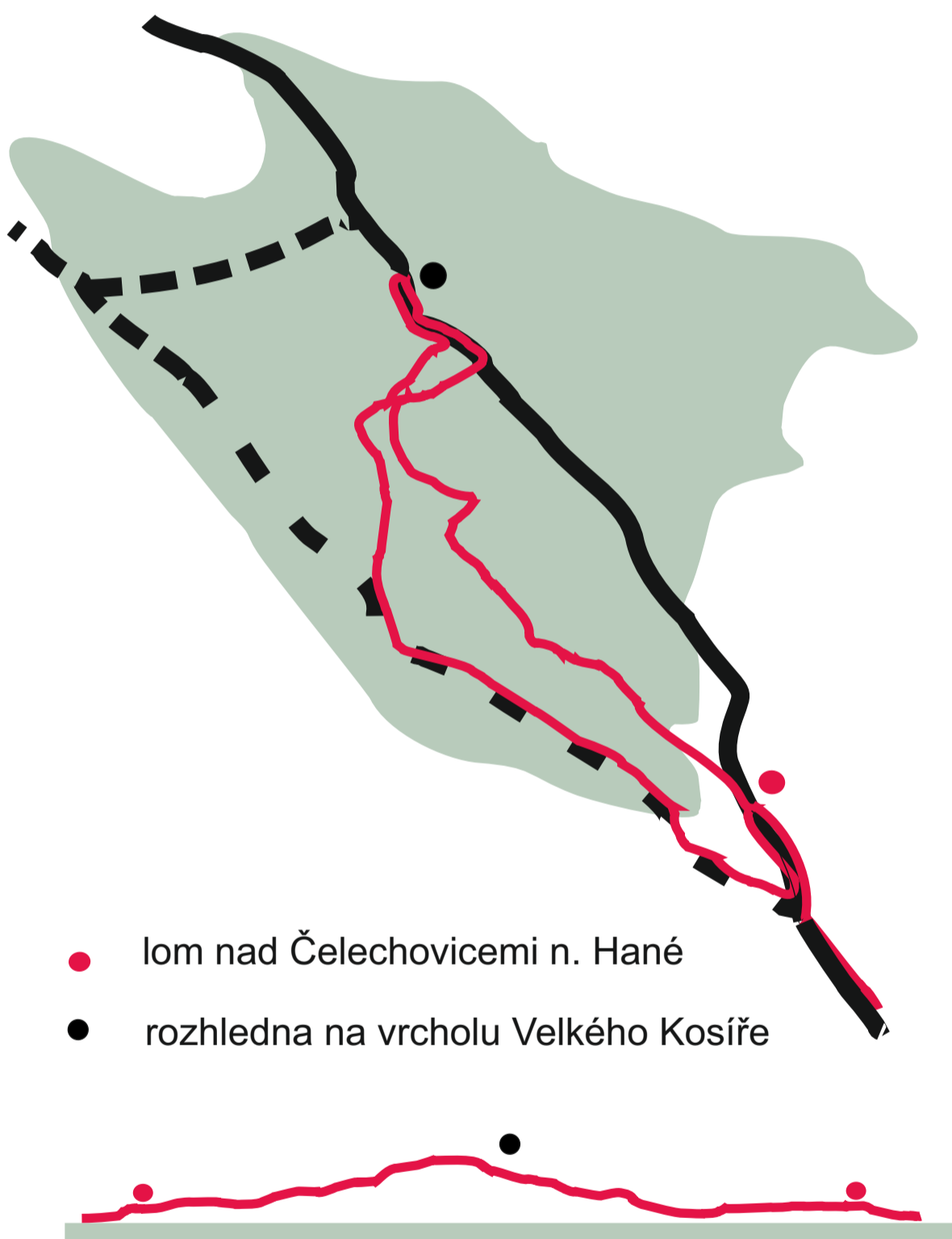
KLÍŠŤAT: 5

SNĚZENÝCH ŠPEKÁČKŮ: 14

SNĚZENÝCH CHLEBŮ: 2

SNĚZENÝCH JABLEK: 12

VYPITO: 15 l tekutin

- lom nad Čelechovicemi n. Hané
- rozhledna na vrcholu Velkého Kosíře

VÝKONY:

Honza - 6,5 kg

Annamária - 2,5 kg

Vladimír - 3,5 kg

Maslo - 2 kg

Ondra - 14 kg

Dominika - 15 kg

Alena - 1,5 kg

David - 20 kg

Anička - 4,5 kg

Barbora - 0,5 kg

Nad'a - 8,5 kg